

HUGLEIÐINGAR

Filmar, bókur og heiðurslønir

Arnstein Niclasen

Vit vóru í Norðurlanda-húsinum seinast í januar fyri at hyggja at teimum báðum filmunum hjá Ullu Bøje Rasmussen, mykinesfilmin: »Tre blink mod vest« og gásadalsfilmin: »1700 meter fra fremtiden«. So frálíkar persónslýsingar og nátturumyndir, so ekt-aðar, og sum væl tola at verða endursæddar. Og mín

sann um ikki tann makaleysi Heini Olsen eisini her hevur verið uppi í leikinum.

Tað parkeringssperda Norðurlandahúsið uttan – er mangan ríkt innan. Minnst fagnaðarløtur har, sum táíð Rói R. Patursson helt røðu fyri Regin Dahl, skald og rithøvundi (av Regini tøvt til eitt orð: »skaldari«) við eitt ávíst høvi, og so nú í heyst, táíð Hanus Kamban fagnaði Leonard Cohen. Ein framúr framløga.

Gásadalur

Fjálgt var hetta filmskvøldið at hitta ættarfolk úr Gásadali, hóast ættarliðið hesaferð ikki var tað sama, ið eg sum yngri lærði at kenna uppi í Dalinum.

Hesin fagri dalur, sum nú av mongum bara verður skundvitjaður gjøgnum

fjallasmoguna við bili. Eitt hurðarglopp bara og so avstað aftur – og tað er so tað (!).

Hesin ókannaði og søgu-sveipti dalurin, ið eg sum barn frá forfedrafrásøgum helt meg kenna. Men sum eg metti vera væl minni til víddar, ja, nakað sum tann fittligi, heimligi og smogu-kendi bygdarlagsdalurin í Lamba var.

Men eg fekk annað at síggja hetta lívssekundið, meðan vit – eg og foreldur míni bæði – gingu fram á Skarið ein fagran summardag í 1956. Ein mestsum kikkaði eftir ondini.

Tí eitt veldigt fang opnaði seg. Ikki ein steinur at hóma í øllum dalinum, ið var kransaður við berghøgum fjøllum. Og millum fá hús og kroysur sást lonin hjá »Stoffa«, forferdrabýlið, við ibygda og innibygda

steininum – bara bygdur inn í kovan, soleiðsni. Ja, hví ikki tað?

Bygdarlagið lá nakað inn frá tromuni, har ið Dalsmúlin eins og gapar vestur í hav við brøttu Steinkla-rókini niðanfrá - og høgi Múla-fossinum frá Dalsá nakað niðari. Og so uppi við fótin á Árnafjalli tær duldarfullu og enn óutgrivnu Gæsutoftirnar við neytakonugildinum og øðrum frásøgum frá móðir míni og Mikkjali á Ryggi

Bøkur

Eg sat eini 10-12 ár í M. A. Jacobsens virðislønarnevndini. Var politiskt valdur. Men havi tó - í allari ótilstrekkiligheit - havt ovurhonds tokka til tekstir og havi lisið nógv alt lívið.

Í MAJ-nevndini tók tað eitt nú fleiri ár at fáa tann triðja mentanarprís, sum varð ætlaður til ta djúptøknu

»bæði/og«-gjónna ímillum øðrumegin: »Fagrar bókmentir« (fantasi) og hin bólkin: »Yrkisbøkur« (fakta).

Henda virðislønin kom tó í lag, og var fyrst nýtt til tvey dømi um sannar heimligar stílmeistarar – og samstundis so ymiskar høvundar - sum Kristian O. Viderø og Petur W. Háberg. Tí stílin er maðurin!

Og so ymist kann eisini leika á, at Emil J. Thomsen við »Bókaragði« sínum ikki kundi heiðrast (heimføðisliga?) á vanliga hátt her á landi, men mátti fáa ein eyka heiðursløn frá Tórshavnar býráð fyri sítt slóðbrótandi verk innan útgávum av gyllini bókmentum – og sum tó av »lagnunnar speisemi« bleiv sømiliga heiðraður í staðin av svenska Universitetinum í Lund og í Íslandi eisini. Okkara skald og høvundar fegnaðust um Emil og Bókaragðin – meðan tað betra (litterera) slagði snerkti á fáfongdarbólum sínum.

Men henda undan-gongutáttin hevur m.a. tað – »ultimativa litterera lokomotivið« – vestmenn-ingurin Jonhard Mikkelsen við Sprotanum tikið upp og skipað fyri í hópatali eftirsíðan. Givið út yvir 200 bókaútgávur. Eitt ótrúliga fjølbyggt heiðursverk í einari so fámentari tjóð! So, alla lukku tit: Jonhard og mann-ing!

Heini Olsen

At skriva av eftir øðrum og seta sítt egna »heiðraða« navn undir, er ikki so prís-virðiligt, tað er aloftast mest-sum ránsveiða.

Ja, nú nevndi eg Heina omanfyri (forrestin eisini vestmenningur, og hetta minnir kanska ikki sørt um Ketil gamla, sum í grind í Tindhólmi í ómegd ók um vøllin og leikaði í og rópti: »Latið vestmenningar stinga, teir eru teir frægastu!)). At eitt nú Heini – í hesum omanlopum av prís, sum rapla niður um landið í hesum døgum – ikki enn er heiðraður sømiliga, tað er skemtiliga ilt at skilja. Hetta antin av landi, býi, bygd, FVF-felagi, Lions el. ø. – har ið hansara partur ongantið liggur eftir.

Heini er víðfarin og málkringur, og hann tekur fram í bókum sínum ektaðar lýsingar úr sínum egna ríka lívi her heima og um lond við sínum sermerkta frásøgukynstri og stili. Ein

leskilig teggja av vitan og humori og álvara, sum so at siga fer avstað við einum. Tríggjar bókur eru komnar út frá hansara hond seinastu árin, og einar 2-3 eru um at verða klárar til útgávu (- jú so er, og hann fyllir bara 85 ár nú millum søkurnar).

Ein ikki heilt ókendur maður (William Heinesen) segði fyri mongum árum síðani: »Heini, fá onkran annan at stinga vegir út í leið og legu um lond og heimspartar. Skriva heldur, tí tað dugir tú so framúr væl !«

Prísir

Tað er vanliga lætt at fylla nevndir og ráð (krøvini eru kanska avmarkað og sam-sýningin øvut proportional) og ein viðkomandi spurningur kundi tí verðið til okkara prísjáltandi myndug-leikar: »Lesaráðs-og nevndar-limir yvirhøvur bókur?« og hvørjar ráðgevarar hava okkara penligu prísgevandi ráðharrar og býráðsformenn, sum stíga í karakter á teim ymisku pallunum kring landið? Er her talan um teir somu »Tordenskjolds sol-dátar« umaftur og umaftur sum sita og snerkja í van-kunnleika?

Tí tað má vera valaverk, tað sum fær ein prís. Annað ber ikki til. Og um heiðraða uppdragið ikki er nóg gott, so ber úrslitið heldur brá av at vera eitt vælmeint lesk »til dagin og vegin til onkran – og hetta kann verða kærkomið og væl unt sum so; men tað er vituliga ikki heilt tað sama, sum táíð talan er um ekta dygdarverk.

Hetta átti at verið lætt at forstaðið. Og so eitt annað hjartasuff at enda.

Kanska um 100 ár fellir ein ungmoyn tår –

Sagt verður ofta, at um eittundrað ár er alt farið og gloymt – .

Um (multi-talentið) Ingálv av Reyni (1920-2005) segði ein av okkara kónastu sang – og tónleikakennarum (sum tíbetri eisini fekk onkra sømd herfyri) at Ingálvur var tað fremsta sangtalentið, sum land okkara higartil hevur fostrað! Og Ingálvur hevði so verðið – um stutt 5 ár – blivin 100 ár tann 18. desember í 2020, skuldi eg kanska heilsa og siga – !

Man nøkur fløga av hon-um koma út áðrenn – at hansara öld er runnin?

Maskinfólk/ handverkari til IRF

Søkt verður við hesum eftir einum maskinfólki/ handverkara til IRF at byrja 1. mai 2015 ella skjótast til ber.

Arbeiðið fevnir um:

1. Viðlíkahaldsarbeiði
2. Vaktararbeiði
3. Annað fyrifallandi arbeiði innan IRF

Tað er ein fyrimunur, um umsøjarin hevur viðkomandi útbúgving, so sum maskinmeistari, elektrikari ella maskinsmiður og hevur góðan teldukunnleika. Neyðugt er, at tann ið settur verður í starv, er førur fyri at arbeiða sjálvstøðugt.

Starvið er lønt sambært sáttmála millum Kommunala Arbeiðsgevarafelagið og avvarðandi fakfelag.

Umsóknir, saman við prógvum og møguligum viðmælum, skulu sendast til IRF, Víkarvegur 107, FO-520 Leirvík, ella til teldupost irf@irf.fo, og skulu vera okkum í hendi innan friggjadagin 24. apríl 2015.

Nærri fæst at vita um starvið við at ringja á tlf. 414243 ella 234214.

IRF

Víkarvegur 107
520 Leirvík

Almannaverkið søkir starvsfólk

Almannaverkið søkir trý starvsfólk til Trivnaðardeplin eind 4 - vaksin og ung við sálarsjúku, autismu v.m.

Í Trivnaðardeplinum eind 4 er eitt starv sum námsfrøðingur at starvast sum stuðul hjá barni við rørslutarni í Vágum leyst at søkja. Starvstíðin er 20 tímar um vikuna, og talan er um seinnaparts- og kvøldtímar.

Eisini verður søkt eftir 2 starvsfólkum við námsfrøðiligari ella heilsufakligari útbúgving, til sambýlini í Vágum. Arbeiðstíðirnar fevna um alt samdøgrið, dag-, kvøld-, náttar- og vikuskiftisvaktir. Starvsbrøkurin er 1,0.

Størvini verða at seta frá 1. juni ella skjótast tilber.

Setanarstaðið er Almannahverkið við tænastru í lútuni Trivnaðardeplinum - Eind 4.

Setanar- og lønartreytir eru sambært sáttmála millum Fíggjarmálaráðið og ávikavist Føroya Pedagogfelag, Ergoterapeutfelagið, Fysioterapeutfelag Føroya ella Felagið Føroyskir Sjúkra-røktarfrøðingar.

Umsóknir skulu vera okkum í hendi í seinasta lagi 27.04.2015 kl 12. Send til starv@av.fo.

Sí lýsingina á heimasíðu okkara:

av.fo>Leys störv